

Magistraten og et andet valgt af Borgerrepræsentationen, og for Byernes Vedkommende vistnok, saa vidt jeg ved, af Præsten, Borgmesteren og saa et Medlem valgt af Byraadet. Nu er dette i og for sig ikke nogen særlig demokratisk Sammensætning, naar man tager Hensyn til, hvorledes vore kommunale Myndigheder ere sammensatte. I Kjøbenhavn har det saaledes vist sig at være meget vanskeligt for Demokratiet at erobre Magistraten, det kan ikke gaa saa let, og det er ikke sket endnu trods mange, mange Aars kommunalt demokratisk Arbejde. (Afbrydelse). Nej, der sidder endnu 4 af det ærede Medlems Partifæller, og for vort Partis Vedkommende have vi kun 3 Mand af 9. Det er et sent og vanskeligt Stykke Arbejde, blandt andet ogsaa, fordi vi have Censusvalg i Kjøbenhavn. For Købstædernes Vedkommende er det jo saadan, at de højst beskattede vælge den mindre Halvdel ganske vist, men i Reglen have de ved Hjælp af den kongevalgte Borgmesters Stemme lige saa mange Stemmer som den almindelige Vælgerklasses Repræsentanter, saa disse Kirkeinspektioner kunne ikke være særlig demokratisk sammensatte. Men nu kommer dertil, at disse Kirkeinspektioner ikke ere sammensatte med Præstevalg, Menighedsraad og Kirkekommission for Øje, det er bestaaende Institutioner, der ere valgte af andre Grunde, uden at nogen har lagt Mærke til dem. Selv for de Medlemmers Vedkommende, som Borgerrepræsentationen har sat ind, har man ikke lagt videre Mærke til, hvorledes de mente og tænkte over for kirkelige Spørgsmaal, over for Præsteansættelsen og den Slags Ting, det spillede ikke nogen Rolle, det var ret snævre Opgaver, de havde, det er først i det aller sidste Aar, at Kjøbenhavns Borgerrepræsentation har begyndt at lægge en lille Smule Vægt paa, hvem der blev valgt ind i Kirkeinspektionerne. Det er de ny Love om Kirkeligningen, der have faaet den til at opdage, at det har nogen Betydning, om der i Kirkeinspektionerne sidde sparsommelige og økonomiske Mænd og ikke Folk, der sige ja til alt, hvad Præsterne foreslaa med Hensyn til Kirkebyggeriet. Men disse Kirkeinspektioner skulle ikke underkastes ny Valg. Saaledes som de ere sammensatte uden Hensyn til, hvad de nu skulle bruges til, træde de ind i Menighedsraadene med Præsten som født Formand, og han faar derved to Medlemmer paa sin Side, som han i alt væsentligt kan stole paa. Endvidere træde de faste Kapellaner ind, og saa faar den almindelige

Befolkning, Medlemmerne af Folkekirken, mindst 4 Medlemmer, jeg tænker, at i Almindelighed vil man begrænse det til det Antal, her nævnes som det mindste, nemlig 4, og disse vælges efter Forholdstalsvalg, det vil sige, at blot en lille kirkelig Retning, der maaske slet ikke repræsenterer den store Befolkning, kan vælge en eller to Mænd. Hvis den blot er Halvdelen eller Trediedelen eller maaske blot Fjerdedelen af Vælgerne, kunne denne Retnings Medlemmer blive Flertal sammen med Kirkeinspektionen og de faste Kapellaner. Det er det, man indfører for Kjøbenhavns og for Købstædernes Vedkommende. Tendensen er saa aabenbar, den kirkelige Hestefod saa tydelig, at ingen kan være blind derfor. Man vil værge sig, man vil have Garantier mod, at den almindelige brede Befolkning, som tilhører Folkekirken, skal faa for stor og afgørende Indflydelse i disse Menighedsraad. Derfor sætter man Kirkeinspektionerne ind. Det er det Tilbageskridt, man har foretaget fra i Fjor til i Aar.

Man har dog endnu ikke anset det for nødvendigt at gøre dette Tilbageskridt for Landets Vedkommende. Men er dette næsten ikke værre, og hvor kan nogen Demokrat her i Tinget gaa med til at fastsætte forskellige Valgregler for Land og By? Er det dog ikke Demokratiets Princip, at der skal være ens Valgregler og ens Lovgivning for Land og for By? Hvad er det for Klasselovgivning af værste Art, man kommer ind paa? Hvis det skal gennemføres i kommende Tider for Valgreformen og for andre Love, hvad er det dog saa, vi komme ind paa?

Et andet væsentligt Tilbageskridt fra i Fjor til i Aar er Valgretsbetingelserne. Ikke blot ved Hjælp af Kirkeinspektionerne har man søgt at værge sig imod de brede Folkelags Indflydelse paa den lille raadgivende Myndighed, disse Menighedsraad have paa Kirkekommissionen og den Forfatning, som skal udarbejdes af Kirkekommissionen, men man har ogsaa ved forandrede Valgretsbetingelser søgt at værge sig. I Fjor var der en Betingelse, som den højtærede Ordfører nys kaldte mere kirkelig, og det var den maaske, men den var ogsaa mere betydningsløs, den var heldigvis ganske betydningsløs, nemlig den Bestemmelse, at den, man havde nægtet Adgang til Alterens Sakramente, kunde ikke faa kirkelig Valgret. Men vel at mærke, enhver kunde lade være at søge, hvis han frygtede derfor. Det blev ved en Række Redaktioner, f. Eks. dem, som det ærede